

[Fisker.]

den endelige Afstemning her i Tinget at fastslaa, at det Spørgsmaal, der ved denne Sags Behandling rejser sig for ærede Medlemmer, er dette: Skal denne sagligt ubegrundede og i teknisk Henseende i højeste Grad mangelfulde, ja egentlig mod sin oprindelige Hensigt virkende Lov opretholdes til Fordel for kun nogle ganske faa Tusinder af Landets Borgere, som i Forvejen hører til de bedst stillede, eller skal de Millioner, hvorom det her drejer sig, tages i Brug for at lette Levevilkaarene for dem i vort Folk, der uden egen Skyld, paa Grund af Alder, paa Grund af Sygdom eller ramte af Ulykke er ude af Stand til ved eget Arbejde at tjene til deres Underhold? Saa ligetil og jævnt er det Spørgsmaal, der her rejser sig, og jeg er sikker paa, at Befolkningen vil vide at forstaa og vurdere det Svar, som de enkelte Partier nu ved deres Afstemning vil give om et Øjeblik.

Jeg vil endnu en Gang indtrængende anbefale, at man her i Tinget stemmer for det Lovforslag, der her foreligger, om Ophævelsen af denne Skattelettelse.

N. Neergaard: Det vil ikke kunne lykkes det ærede Medlem Hr. Fisker eller nogen som helst anden at bestride det Faktum, at vi efter Formueskatteloven af 1922 var langt højere oppe i Formuebeskatning end de Lande, vi ellers kan sammenligne med. Det eneste Land, der kunde nævnes, var Norge, men det var dog kun for de allerstørste Formuers Vedkommende, Formuer af en Størrelse, som praktisk talt yderst sjældent forekommer, at Norge var højere med Formuebeskatningen end vi; for mere normale Formuers Vedkommende bærer vi ogsaa der Prisen.

Vi havde den Opfattelse den Gang, og vi har den Opfattelse endnu, at en Formuebeskatning af den Størrelse, som Loven af 1922 hjemlede, til Nød kunde bæres i Tider, hvor Pengene rullede raskere, hvor Formuerne havde stærk Tendens til at stige og gav en betydelig Afkastning. At det maatte blive en Ulykke, naar Konjunkturerne vendte, var fuldkommen sikkert, og endnu den Dag i Dag gælder, skønt Tiderne har bedret sig, den Betragtning ganske uanfægtet, at hvis vi vendte tilbage til Formueskatten 1922 og strøg den Lettelse, vi har gennemført, saa vilde vi ad Lovens Vej hjemle Kapitalopspisning i ganske overordentlig stort Omfang, og saa vilde vi hjemle Kapitalflugt; thi de Tal, det ærede Medlem anførte, og som skulde bevise, at

ingen Kapitalflugt havde fundet Sted, gælder jo fuldstændig til Wandsbeck. Enhver, der kender det mindste til Forholdene, ved jo, at vor Formueskattelovgivning har drevet mangfoldig Kapital ud af Landet og har afskrækket maaske endnu mere Kapital fra at søge til Landet. Det ved enhver fra det praktiske Livs Erfaringer.

Det var endvidere sikkert ligesom nu, at Formuebeskatningen, saaledes som den var efter Loven af 1922, i høj Grad ikke alene medførte Opspising af Kapital, men ogsaa hindrede Opsparing og øvede et overordentlig væsentlig Tryk paa et stort Antal af Erhvervsvirksomheder. At dette er Tilfældet og vilde være Tilfældet ogsaa den Dag i Dag, hvis denne Lempelse blev ophævet, viser jo bedst de Udtalelser, som er fremkommet fra Erhvervsrepræsentanternes Side, og som netop i Anledning af det socialdemokratiske Forslag om Ophævelse meget bestemt fremhæver, at Loven har været til Gavn for Erhvervene, til Gavn for Kapitaldannelsen, hindrende Kapitalforbrug og Kapitalopspisning, hvilket man for Resten ikke behøvede de ledende Erhvervsrepræsentanters Ord for, for enhver ved jo, at saaledes er Tilfældet. Men det er udtrykkelig blevet anerkendt netop fra Erhvervsrepræsentanternes Side; de vilde se en Fare i Ophævelsen af Loven af 1927.

En Fare vilde der ogsaa indtræde for en stor Mængde Kommuner derigennem, at skulde Formueskatten af 1922 praktiseres fuldt ud ligesom før, vilde de kommunale Skattekliver i de Kommuner, hvori der bor Ejere af større Formuer med ringe Afkastning, flyde saa meget sparsommere, at det kunde have betænkelige Følger for de vedkommende Kommuner Økonomi. Kommunerne har jo i højeste Grad Interesse af og har i høj Grad profiteret ved Loven af 1927 ogsaa paa dette Omraade.

Nu sagde det ærede Medlem, at det, vi havde tilsigtet, var, at Lettelsen væsentlig skulde komme Formuer, der havde under Normalrente, til gode. Ja, alle Opførelser viser jo, at dette i høj Grad har været Tilfældet. Normalrente er nemlig ikke, saaledes som det ærede Medlem siger, identisk med Sparekasserente. Normalrente er identisk med den Rente, man kan udvinde ved at anbringe sine Penge med den fineste Sikkerhed, der findes her i Landet, til de gældende Obligationsskuder, og i saa Henseende maa man betegne Normalrenten som værende 5 pCt., som jo ogsaa er den sædvanlige Rente nu for fineste 1ste Prioritets Anbringelse. Det er en Paa-stand at sige, at den er 4 pCt., den er i